

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 11Co/366/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212219769  
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4212219769.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Evy Šiškovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Frídrieh Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4C/542/2012-43 zo dňa 18. mája 2015 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4C/542/2012-59 zo dňa 17. júna 2015, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 17. 06. 2015 č. k. 4C/542/2012-59 potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh na náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovenia § 101 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ustanovení § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ustanovenia § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení platnom v čase začatia exekúcie. Uviedol, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 27. 09. 2012 domáhal zaplataenia sumy 387,24 eur titulom nemajetkovej ujmy a majetkovej škody v sume 175,- eur, a to z toho dôvodu, že Okresný súd Komárno viac ako 215 dní nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Právny zástupca navrhovateľa vo svojej konkretizácii návrhu uviedol, že exekučnému súdu podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora a exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nerozhodol o jeho žiadosti, teda tento súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 215 dní, preto si navrhovateľ uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 387,24 eur, ktorú navrhovateľ vypočítal alikvótnym pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Čo sa týka ďalšieho nároku navrhovateľa na náhradu majetkovej škody v sume 175,- eur, túto navrhovateľ odôvodnil tým, že suma týchto nákladov pozostáva z účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Takto navrhovateľ na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vynaložil sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie

textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur. Okrem toho žiadal sumu 15,- eur za administratívne spracovanie textov urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s písomnými dôkazmi, a to návrhom, námietkou zaujatosti, uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 18. 10. 2012 č. k. 11NcC/341/2012, vyjadrením odporcu zo dňa 12. 05. 2015, ospravedlnením právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 14. 05. 2015, ospravedlnením odporcu zo dňa 15. 05. 2015, obsahom spisu Okresného súdu Komárno č. k. 6Er/758/2005 a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Navrhovateľ ako oprávnený prostredníctvom súdneho exekútora podal na Okresný súd Komárno v konaní č. 6Er/758/2005 dňa 09. 11. 2005 žiadosť o udelenie poverenia voči povinnému J. K., nar. XX. XX. XXXX, na vykonanie exekúcie, pričom návrh na vykonanie exekúcie doručil súdnemu exekútorovi dňa 06. 10. 2005. Zároveň zaslal exekučnému súdu notársku zápisnicu, ktorá bola exekučným titulom. Exekučný súd vydal v zákonnej lehote dňa 21. 11. 2005 poverenie pre súdneho exekútora. Žiadosťou zo dňa 22. 11. 2010 požiadal oprávnený o zmenu súdneho exekútora, súd vyzval pôvodného exekútora na doloženie kompletného exekučného spisu, ktorý bol zaslaný dňa 14. 06. 2011 spolu s vyúčtovaním trov exekúcie. Súd uznesením zo dňa 21. 06. 2011 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Exekúcia nie je skončená.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k tomu, že návrhu nie je možné vyhovieť.

Konštatoval, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla v sume 175,- eur, a to administratívnou činnosťou svojho zamestnanca, avšak výšku tejto škody navrhovateľ v konaní nepreukázal, nešpecifikoval z čoho presne pozostávala predmetná škoda a na základe akej činnosti exekučného súdu mu táto škoda vznikla. Navrhovateľ žiadnym dôkazom nepreukázal samotný vznik škody, ani skutočnosť, ktorá viedla k vzniku a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a skutočnosťou, ktorá ju spôsobila, a to napriek tomu, že navrhovateľ je v konaní ten, ktorý má preukázať svoje tvrdenia a predložiť o nich dôkazy. Samotné vyčíslenie škody nie je dôkazom toho, že naozaj škoda vznikla a ani dôkazom toho, že škoda vznikla v súvislosti s výkonom nejakých úkonov zo strany navrhovateľa, ktoré presne neboli špecifikované.

Mal za to, že v priebehu exekúcie bolo včas a riadne vo veci vydané poverenie pre súdneho exekútora na základe podaného návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti na udelenie poverenia. Súd hneď po doručení žiadosti a návrhu na vykonanie exekúcie, t. j. neodkladne v zákonnej lehote, vydal poverenie pre súdneho exekútora. Oprávnený požiadal exekučný súd o zmenu v osobe exekútora. Súd rozhodol o zmene súdneho exekútora, pričom toto rozhodnutie nebolo uskutočnené v zákonnej 30 dňovej lehote, avšak navrhovateľ súdu nepreukázal, že by nedodržaním lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora došlo k vzniku nejakej škody pre navrhovateľa, čo by malo za následok, že by sa navrhovateľ mohol domáhať náhrady škody alebo nemajetkovej ujmy, nakoľko exekúcia nie je doposiaľ skončená a zmenou v osobe exekútora nemohlo dôjsť k ujme v právach a povinnostiach tak oprávneného ako aj povinného.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 OSP, tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a žiadne mu nevznikli.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nespávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nespávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí, ktoré

musí byť zrušené. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Ako dôkaz o vzniku škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolania boli podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 OSP) proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutia v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu a uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

Podľa § 212 ods. 1 OSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 8, 9 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinnom v čase podania návrhu na zmenu súdneho exekútora, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie a nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že v exekučnom konaní, kde bol oprávneným, nerozhodol súd o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Úlohou odvolacieho súdu bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a správne aplikoval ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 v znení účinnom do 31. 12. 2012. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva tvrdenie navrhovateľa, že súd prvého stupňa poukazuje aj na ust. § 9 ods. 2 v znení účinnom od 01. 01. 2013. Námietka navrhovateľa nebola v danom prípade opodstatnená. Odvolací súd uvádza, že je možné sa s navrhovateľom stotožniť iba v tom, že uvedené ustanovenie zák. č. 514/2003 Z. z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2013 a nie je možné aplikovať toto znenie na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že navrhovateľ v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Podmienkami priznania nároku na náhradu škody je preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Okrem nepreukázania nesprávneho úradného postupu navrhovateľ nepreukázal ani vzniknutú škodu (neuniesol dôkazné bremeno jej preukázania, pretože na to nestačí len samotné tvrdenie žalobcu, že mu nejaké náklady vznikli) a nepreukázal ani nemajetkovú ujmu a ani príčinnú súvislosť medzi týmito atribútmi, pretože nepreukázal ani ich samotnú existenciu.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa ust. § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) musí súd pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora realizovať viaceré procesné úkony súvisiace s rozhodnutím o zmene exekútora. Možno preto súhlasiť s názorom, že za daných okolností nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v zákonom určenej lehote nie je bez všetkého možné považovať za zbytočné prietahy v konaní. Za daného stavu je možné vyvodiť, že uvedenú situáciu nemožno vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup súdu. Rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora je totiž možné až po zrealizovaní riadnych procesných úkonov. Námietka žalobcu o nemožnosti polemizovať s dodržiavaním lehoty na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora je preto nedôvodná. Z exekučného spisu vyplýva že návrhom zo dňa 18. 11. 2010, ktorý bol súdu prvého stupňa doručený dňa 22. 11. 2010, oprávnený požiadal o zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa

uznesením zo dňa 21. 06. 2011 návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému túto exekučnú vec postúpil na ďalšie konanie.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že samotná okolnosť, že súd prvého stupňa o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodne v 30-dňovej lehote, nemá za následok vznik navrhovateľom tvrdenej a uvádzanej škody, pretože úkony, za ktoré požaduje náhradu škody, vykonával bez ohľadu na to, ktorý exekútor vo veci vykonával exekúciu. Po doručení návrhu na zmenu súdneho exekútora exekučný súd vo veci konal a rozhodol.

Nedodržanie ustanovenej lehoty na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ako to tvrdí navrhovateľ a taktiež ešte nemožno vyvodíť ani vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Odvolací súd, k tvrdeniu navrhovateľa, že nesprávny úradný postup mal spočívať v nedodržaní zákonnej lehoty stanovenej na rozhodnutie o zmene exekútora, poukazuje na závery Ústavného súdu SR uvedených v rozhodnutí č. IV. ÚS 606/2012. Ústavný súd SR okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkokomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že navrhovateľ podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítat s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem "odňatie možnosti konať pred súdom", vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

V danej veci odvolací súd nezistil, že by v tejto exekučnej veci došlo k sťažnostiam na prieťahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR, kedy by prieťahy v konaní boli konštatované. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný iba Ústavný súd SR a nie všeobecný súd v zmysle nálezu I. ÚS 41/02. S týmto názorom sa odvolací súd stotožňuje a tiež dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej

moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou. Podľa ustálenej judikatúry nesprávny úradný postup nemôže mať svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

K druhému výroku tohto rozsudku odvolací súd uvádza, že napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi, aby v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy zaplatil súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, a to podľa položky č. 7 písm. a/ v spojení s poznámkou č. 5 k pol. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. a súdny poplatok za podanie so zaručeným elektronickým podpisom, ktorý je 3,- eurá, a to podľa položky č. 20a/ v spojení s poznámkou č. 5 k pol. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb.

Proti uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť, a to odôvodnenie, čo je, i s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co 295/2013, dôvodom na zrušenie tohto uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Poukázal na položku č. 7 Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého bol podľa názoru navrhovateľa vyrubený súdny poplatok za odvolanie. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého "za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy". Zdôraznil, že v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy

SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Navrhovateľ poukázal na to, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota pristúpil k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Poukázal na časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa uskutočnilo dňa 27. 11. 2013, kde sa rozoberala otázka vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Odvolací súd odvolaniu navrhovateľa nevyhovel z dôvodu, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď navrhovateľovi vyrubil súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. za odvolanie zo dňa 10. 06. 2015 podané proti rozsudku súdu prvého stupňa a súdny poplatok za podanie so zaručeným elektronickým podpisom v sume 3,- eurá, a to podľa položky č. 20a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. oslobodené od poplatku, avšak od 01. 10. 2012 bolo predmetné ustanovenie zrušené. Keďže odvolacie konanie v danej veci začalo podaním odvolania, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 12. 06. 2015, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb.), ale ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinné v čase začatia odvolacieho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku výrokovej časti tohto rozsudku a uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 17. 06. 2015 č. k. 4C/542/2012-59 podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Úspešný odporca si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.